

vurdering af de foreliggende oplysninger gør det sandsynligt, at afgiften på afgørende måde vil kunne påvirke valget mellem selv at lade et arbejde udføre eller at lade det udføre udefra. På den anden side må krav om registreringspligt kunne afvises inden for områder, hvor der vel er afgiftsmæssig ulighed, men hvor andre forhold end afgiften skønnes at have en sådan indflydelse, at det ikke kan påregnes, at et registreringspålæg vil have en betydning, der står i rimeligt forhold til det administrative besvær, registreringen vil medføre.

Afgiftspålæg tænkes anvendt såvel generelt som individuelt. Ved en generel anvendelse pålægges der samtlige de offentlige institutioner over hele landet, der fremstiller eller præsterer nærmere angivne varer og ydelser til eget brug, pligt til at lade sig registrere og svare afgift. Et individuelt pålæg rettes derimod kun til en enkelt eller nogle få institutioner, som måtte anses i særlig grad at påføre registrerede virksomheder en konkurrence, som er betinget af afgiftsmæssig forskelsbehandling. Man kan ikke se bort fra, at der vil kunne forekomme tilfælde, hvor en afgiftsmæssigt betinget konkurrencesituation er opstået rent lokalt.

Til § 1, nr. 3.

Ifølge lovens § 11, stk. 1, omfatter de registrerede virksomheders afgiftspligtige omsætning foruden leverancer mod betaling tillige de af virksomheden fremstillede eller forhandlede varer og afgiftspligtige ydelser, som tages i anvendelse af virksomhedens indehaver. Denne bestemmelse (den såkaldte „afsmitningsregel“) har til formål at forhindre virksomhedernes indehavere i at forsyne sig med afgiftsfri varer fra egen virksomhed. For kommunernes vedkommende har bestemmelsen medført, at en kommunal institution, der afsætter varer eller afgiftspligtige ydelser for mere end 5.000 kr. årligt til andre, ikke blot skal svare afgift af denne afsætning, men også af de varer og ydelser, der leveres til institutionens eller den pågældende kommunes eget brug. Afsmitningsreglen bevirker således, at kommuner, der har afgiftspligtig afsætning til fremmede, også skal svare afgift af den del af produktionen, der anvendes til eget brug.

Det er derfor foreslået, at der som et nyt stk. 2 til § 11 indsættes en regel om, at den afgiftspligtige omsætning i statslige og kommunale institutioner alene omfatter leverancer mod betaling til andre end den pågældende statsinstitution, den pågældende kommune eller de kommuner, der er parthavere i institutionen. Reglen skal dog ikke gælde for offentlige forsyningsvirksomheder eller for virksomheder, der har fået pålæg om at svare afgift af

fremstillingen til eget brug eller til brug for virksomhedens parthavere.

Til § 1, nr. 4.

Det fastslås her, at kommunale institutioner ikke kan få fradrag for afgiften på indkøb, der vedrører den del af produktionen, som de ikke skal svare afgift af, fordi den anvendes af kommunen selv eller af de kommuner, der er parthavere i en fælleskommunal institution. De bliver derved afgiftsmæssigt ligestillet med de kommunale institutioner, der ikke er registreret, fordi de udelukkende forsyner kommunen selv. Såfremt institutionen har afsætning til udlandet m. v., kan afgiften af indkøb vedrørende denne del af omsætningen dog også medregnes til den indgående afgift.

Til § 1, nr. 5 og 6.

Det i lovens § 37 omhandlede nævn træffer endelig administrativ afgørelse af en række afgiftsspørgsmål.

Ifølge det under nr. 2 stillede forslag skal pålæg om at svare afgift af fremstilling til eget brug udstedes af finansministeren efter samråd med nævnet. Ved forslag nr. 6 henlægges afgørelsen af, hvad der er offentlig forsyningsvirksomhed, til nævnet. Efter forslag nr. 5 skal nævnet ved behandlingen af de nye sagsområder udvides med 3 medlemmer, hvoraf 2 skal være sagkyndige vedrørende kommunale anliggender og 1 vedrørende erhvervsforhold. Det er tanken, at sidstnævnte skal være særlig sagkyndig i spørgsmål vedrørende anlægsarbejder.

Til § 1, nr. 7.

Det foreslås her at yde kommunerne kompensation ved at udbetale dem et beløb svarende til den samlede forøgelse af kommunernes afgiftstilsvare som følge af pålæg efter § 3, stk. 3. Ved opgørelsen af kompensationsbeløbet må der dog tages hensyn til, at kommunerne i forvejen får en del af den forøgede afgiftsbetaling refunderet fra staten gennem forskellige refusionsordninger, navnlig vejrefusionerne.

Når ordningen har fungeret i en periode, vil det være muligt ret nøjagtigt at opgøre, hvad merudgiften for kommunerne som følge af afgiftspålæg har andraget. Kompensationsbeløbet må imidlertid ikke fordeles mellem de enkelte kommuner med samme beløb, som disse betaler som følge af de nævnte pålæg. Herved ville ordningen blive illusorisk.

De nærmere regler for opgørelsen og udbetalingen af kompensationsbeløbet foreslås fastsat af finansministeren efter forhandling med de kommunale organisationer, Frederiksberg kommune og Københavns kommune.